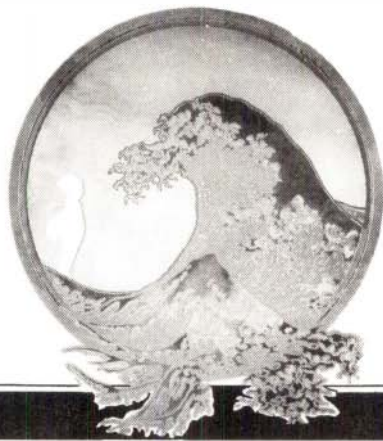

A LA RECERCA DE LES AIGÜES CLARES

“*La Mediterrània se’ns mor... i, vet aquí que mig món diu que sí i l’altre mig diu que no, i anem a saber qui té la raó.*” Aquest fragment d’un poema de Josep Fortuny, interpretat com a cançó per la Companyia Elèctrica Dharma, bé podia figurar com l’acompanyament musical de la sessió inaugural de la Conferència Intermunicipal Contra la Pol·lució de la Mediterrània que se celebrarà a Barcelona els dies 27, 28 i 29 del mes de novembre del present any 1981.

Diem això perquè aquesta conferència és, sens dubte, una nova oportunitat per a ajudar a aclarir les dimensions actuals d’un problema que hom debat des de fa més d’un decenni. Un problema —el de la pol·lució de la Mediterrània— que hauria de figurar entre els primers punts de l’agenda de preocupacions dels ciutadans i els seus representants públics. En aquest sentit, el fet que l’Ajuntament de Barcelona, com a membre de la Unió de Ciutats de la Mediterrània, hagi pres la iniciativa d’organitzar aquesta conferència és, per si mateix, un fet que cal valorar molt positivament.

Fet l’elogi, que se’ns permeti ara recordar que el 2 de febrer del 1976 s’inaugurava també a Barcelona una Reunió dels Estats Costaners de la Mediterrània que, malgrat les seves conclusions i recomanacions, poc va servir per a millorar qualitativament la protecció i la conservació del Mare Nostrum. Dos anys més tard (1978), la Conferència de Mònaco, celebrada sota els auspicis del Programa de les Nacions Unides sobre el Medi Ambient, feia veure novament la gravetat del problema, que afecta principalment la zona costanera compresa entre Barcelona i Gènova, zona que absorbeix aproximadament un terç de tota la contaminació de la Mediterrània. El fet és que, avui, les costes catalanes continuen essent malauradament una àrea “exemplar” per a l’estudi de la contaminació bacteriana i química de les aigües marines internacionals. I per demostrar-ho, fora del cercle dels especialistes, bé anirà que la revista (ciència) presenti ben aviat un aplec dels millors treballs científics sobre aquesta qüestió. Però el principal problema —bé ho sabem— no és d’ordre informatiu, sinó polític. I en aquest terreny poc podran fer els municipis mediterranis sense el suport dels seus governs regionals i nacionals, i aquests sense l’ajut necessari dels Estats respectius. Tant de bo que aquesta acció mancomunada dels municipis mediterranis pugui ajudar a arrancar dels principals centres de poder polític les decisions que s’imposen! Amb tot, sembla evident que el marge d’intervenció municipal per ajudar a resoldre els problemes derivats de la contaminació marina ha d’augmentar. I en aquest sentit, que se’ns permeti recordar l’existència d’una herència feixuga del franquisme que ha hagut d’ésser assumida per l’Ajuntament de la ciutat de Barcelona; ens referim a l’abocador d’escombraries del Garraf que, situat en terreny càrstic, és una font contaminant greu de les aigües marines. ¿No seria ara una bona oportunitat perquè l’Ajuntament de Barcelona fes un gest significatiu a fi de resoldre definitivament aquest problema?